

Arrest

nr. 271 927 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaat D. ANDRIEN en advocaat J. BRAUN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 september 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 3 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 oktober 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 17 mei 2021 en op 8 september 2021.

1.3. Op 6 december 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 december 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Koerdische afkomst te zijn. U bent geboren op (...)1992 in Eslamabad-e-Gharb in de provincie Kermanshar. Uw vader is L.H., uw moeder is P. T. D.. Uw beiden ouders, alsook uw vier zussen en twee broers wonen allen in Iran. U was student en volgde hogere studies chemie aan de universiteit van Eivan Gharb. Daarnaast hebt u gewerkt als taxichauffeur, in de bouwsector, in fabrieken, als landbouwer en had u een eigen carwash. U bent opgegroeid als moslim, maar rond uw vijftiende à zestiende levensjaar raakte u teleurgesteld en gefrustreerd in de islam. Eens aan de universiteit ontwikkelde u een haat tegenover de islam en dit omdat u vaststelde dat deze vele problemen veroorzaakte voor de getrouwde vrouw F. waarmee u een relatie was begonnen tijdens Muharam 1392, in de zevende of achtste maand van dat jaar (=oktober-november 2013). U kende haar al van uw kindertijd, doch op het moment dat jullie een relatie begonnen, was zij reeds getrouwd met F. J.. Op een bepaald moment in de periode dey tot Esfand 1393 (= januari – maart 2015) was u aanwezig in uw carwash. Uw vriend N. H. was er eveneens aanwezig. Hij was op de hoogte van uw relatie met F. en bevond zich in een gelijkaardige situatie. Hij was namelijk ook verliefd op een meisje dat was uitgehuwelijkt aan een andere man. Toen die echtgenoot plots opdook in de carwash, verwachtte u dan ook een confrontatie tussen N. en hem. Tot uw verbazing kon N. de situatie echter zeer kalm afhandelen en toen u zich hierover bij hem informeerde, vernam u dat hij zich had bekeerd tot het christendom. In de vierde maand van 1394 (= juli 2015) werd u in Eslamabad door de politie gearresteerd omdat u de ramadan niet respecteerde. U diende de nacht door te brengen in het politiekantoor en moest de volgende dag verschijnen voor de rechtbank die besliste u op borg in vrijheid te stellen. Drie weken later werd u veroordeeld tot zeventig zweepslagen waarvan u de littekens nog op uw rug draagt. Ondertussen vertelde N. u over het christelijke verhaal van de overspelige vrouw, las u in de Bijbel, en sprak u met N. over het christendom. Wanneer N. u over de heilige geest vertelde en u vervolgens, als in een droom, een speciale vervulling kreeg, bent u beginnen geloven in de concepten van het christendom. Op 30 tir 1394 (=21 juli 2015) voelde u zich christen en N. sprak voor u een verlossingsgebed uit. Met behulp van Jezus Christus had u de moed om uw relatie met F. te beëindigen. U bleef wel in contact met haar opdat ze zichzelf niet van het leven zou beroven. Op 7 mehr 1394 (=29 september 2015) vernam u van uw oom dat uw relatie met F. ontdekt was en dat men gepoogd had F. te overgieten met benzine en haar in brand te steken hetgeen door omstaanders kon worden verhinderd. U bent daarop gevlucht naar Saveh. Vervolgens vernam u dat daags nadien de autoriteiten naar aanleiding van uw verboden relatie bij u thuis op de boerderij geweest waren en dat ze daarbij ook hebben ontdekt dat u zich had bekeerd tot het christendom. U besloot daarop het land te verlaten. Op 13 mehr 1394 (=5 oktober 2015) hebt u Iran illegaal verlaten via bergen aan de Iraans-Turkse grens in Salmas. Vanuit Turkije bent u achtereenvolgens via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar Nederland gereisd waar u op 26 november 2015 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Nadat u in Nederland internationale bescherming werd geweigerd, bent u in september 2019 naar België gekomen waar u op 3 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u de familie van uw voormalige vriendin F. alsook de Iraanse autoriteiten omwille van uw verboden relatie met haar. U vreest tevens de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het protestantisme en u vreest de Iraanse autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de Koerdische kwestie in Nederland en België. Sinds u in Nederland en België bent, hebt u namelijk deelgenomen aan een betoging van Komala voor de Iraanse ambassade in Den Haag, aan een betoging van PJAK voor de Iraanse ambassade in Brussel, aan een betoging van PJAK in Luik en bent u naar een jaarlijks feest van Komala geweest. Voorts was u in Nederland aangesloten bij geloofsgemeenschap 'De Rank' waar u in oktober 2016 gedoopt bent. U hebt in Nederland eveneens verschillende kerken bezocht waaronder de Koerdische christelijke kerk in Rotterdam en u hebt een tijd verbleven met M. P. die een geloofsgemeenschap had in zijn eigen huis. In België vernam u van uw vriend en tevens de schoonbroer van F. dat ze niet is gestorven in tegenstelling tot hetgeen uw zus u eerder had verteld. U hebt daarop opnieuw contact opgenomen met F. en vernam dat ze ondertussen gescheiden was doch nog steeds bij haar voormalige schoonfamilie verblijft. U vernam van haar dat er een incident is geweest waarbij de voormalige schoonmoeder en schoonzus een aanslag hebben gepleegd op F. door een snelkookpan te manipuleren waarna deze in aanwezigheid van F. tot ontploffing is gekomen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt uw originele shenasnameh of Iraans geboortebekendnis voor, een kopie van uw Iraanse

rijbewijs, een kopie van de shenasnameh van uw ouders en uw Belgisch rijbewijs. Voorts legt u een foto van uzelf met uw zus en schoonbroer voor, een kopie van uw Iraanse universiteitsdocumenten, foto's van de littekens op uw rug ten gevolge van zweepslagen, Griekse documenten die u kreeg toen u er het land moest verlaten, een kopie van de uitspraak van de rechtbank van Den Haag d.d. 24 juni 2019 betreffende uw procedure om internationale bescherming in Nederland, uw Nederlands identiteitsbewijs voor vreemdelingen geldig tot 18/8/2018, een document in de Perzische taal van de repatriërings- en vertrekdienst van het Nederlandse ministerie van veiligheid en justitie alsook enkele documenten betreffende uw verblijf in Nederland, zijnde een foto van uzelf bij aankomst, een garantstelling van 'Stil' (stichting voor mensen zonder verblijfsvergunning) d.d. 18 april 2019, een certificaat van de organisatie 'Less-Stress' d.d. augustus 2017, een bevestiging van de gemeente Dronten betreffende de verwerking van uw registratie als ingezetene d.d. 21 december 2016 en een loopbrief van het asielcentrum Ter Apel d.d. 12 november 2018. Ter staving van uw bekering legt u een originele doopkaart d.d. 10 oktober 2016 van geloofsgemeenschap 'De Rank' voor, een origineel kaartje dat u kreeg van een kind uit de geloofsgemeenschap in Nederland naar aanleiding van uw doopsel en een origineel certificaat van 'Deelname aan de interkerkelijke Alpha-cursus' in Dronten d.d. 13 december 2017. Voorts legt u vier foto's voor van uw aanwezigheid in een Koerdische, christelijke kerk in Rotterdam voor, zes fotokopieën van uw deelname aan de betoging voor de Iraanse ambassade in Brussel d.d. 13 januari 2021, een print van het sociale mediaprofiel van 'K. R.' met een foto van een betoging in Luik en tien prints van uw deelname aan een bijeenkomst van Komala. Tot slot legt u uw 'compleet patientendossier' d.d. 2 mei 2019 uit Nederland voor, maakt u op 21 juni 2021 per email via uw advocaat uw Nederlands zorgplan over en legt u een medisch attest d.d. 27 augustus 2021 van psychiater C. voor waarin vermeld staat dat u werd opgenomen van 12 juli 2021 tot en met 2 augustus 2021. Bijgesloten zit een voorschrift van Dr. L., waarbij op de achterzijde in handschrift is vermeld dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om van 23 augustus tot 15 september 2021 naar Brussel te komen vanwege ziekte. Per email hebt u via uw advocaat eveneens opnieuw het zorgplan uit Nederland d.d. 2017 doorgestuurd alsook een verslag betreffende de stopzetting van uw behandeltraject bij Amethyst Verslavingszorg d.d. 14 februari 2018. Op 8 september 2021 maakt u per email via uw advocaat bijkomend volgende documenten over: print d.d. 27/11/2020 van SM K. R., 4 prints van uw aanwezigheid op een feest van Komala, een medisch document met laboresultaten d.d. 13/07/2021, een voorschrift voor een massage alsook een URL-link naar het Facebookprofiel <https://www.facebook.com/hiroo.mahmwdzadah/videos/256491794808306/?sfnsn=wa> waarop een videofragment staat van het feest van Komala.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar u aangeeft dat u niet meer in staat zou zijn om u bepaalde details te herinneren (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 8 september 2021, CGVS II, p. 6 en ook uw advocaat aangeeft dat u gedesoriënteerd bent en zware psychologische problemen hebt (CGVS II, p. 25), moet er vooreerst op worden gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen of omstandigheden heeft opgegeven die uw deelname aan de procedure of het vertellen van uw verhaal zouden bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ d.d. 12/11/2019). Ook gaf u bij het begin van het eerste onderhoud op het CGVS aan dat alles goed ging (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17 mei 2021, CGVS I, p. 2), hebt u bij het begin van het tweede onderhoud nergens aangegeven dat u niet in staat zou zijn het onderhoud te voeren en werd u zowel bij het eerste als het tweede onderhoud uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om zelf een pauze aan te vragen (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2), hetgeen u tijdens het tweede onderhoud ook tweemaal hebt gedaan en werd toegestaan (CGVS II, p. 12 & p. 16). Hoewel wordt erkend dat elk interview een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoeker niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geenszins details betreffen. U houdt echter voor dat uw hersenen nog maar tien of twintig procent zouden werken en u verwijst daarbij naar de vele medische documenten die u voorlegt, de medicatie die u gebruikt en u stelt dat u een herseninfarct hebt gehad (CGVS II, p. 6). Gevraagd of deze beroerte medisch is vastgesteld, stelt u enkel dat de dokters hun werk niet goed doen (CGVS II, p. 6). Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, dient echter vastgesteld dat daaruit nergens blijkt dat u actueel in uw cognitieve performantie of geheugencapaciteiten gehinderd zou zijn. Meer nog, dat u als meest recente een handgeschreven attest neerlegt van uw huisarts Dr. L. d.d. 23 augustus 2021 waarin deze stelt dat u tot 15 september 2021 wegens ziekte niet in de mogelijkheid zou

zijn om naar Brussel te komen voor uw interview en u daarentegen op 8 september 2021 alsnog verschijnt op uw persoonlijk onderhoud waarbij noch u noch uw advocaat wijzen op deze voorgeschreven onbeschikbaarheid waarvan u het attest later tijdens het gehoor neerlegt, doet verbazen. Bovendien werd u in het gehoor gevraagd waarom u het attest voorlegt, geeft u slecht aan dat u alles wil tonen en niets wil verbergen, dat u veel dingen vergeet (CGVS II, p. 9). Eens te meer geeft u dus niet aan dat u niet in staat zou zijn het onderhoud te voeren. Het recentste attest d.d. 27 augustus 2021 verwijst naar het feit dat u werd opgenomen in de periode van 12 juli 2021 tot 2 augustus 2021 omdat u zelf voorhield afhankelijk te zijn van Tramadol en cannabis waarbij de behandelend psychiater aangeeft dat u geen enkele farmaceutische behandeling kreeg en u bovendien geen ontwenningssverschijnselen noch gedragsstoornissen vertoonde. Meer nog, de arts uit in het attest zijn twijfels over uw voorgehouden afhankelijk van Tramadol. Voor wat betreft de andere documenten, grotendeels opgemaakt ten tijde van uw verblijf in Nederland, zoals uw compleet patiëntendossier in Nederland d.d. 2 mei 2019, uw zorgplan uit Nederland d.d. 2017, de documenten betreffende de aanmelding van bij Amethyst Verslavingszorg d.d. 30 september 2017 en de beëindiging van uw behandeling binnen Amethyst Verslavingszorg d.d. 14 februari 2018, wijzingen bovenstaande beoordeling evenmin aangezien nergens wordt aangegeven op welke manier uw psychische problemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. In tegendeel, inzake uw voorgehouden herseninfarct blijkt uit uw compleet patiëntendossier en meer bepaald een nota d.d. 3 november 2017 dat u zich weliswaar zorgen maakt over vergeetachtigheid doch dat men van oordeel is dat u fit oogt, en hoewel u zelf ontevreden bent, men geen aanleiding in het gesprek vindt om te denken aan (zorgwekkende) vergeetachtigheid. De uitslag van de toenmalige MRI-scan die was eveneens goed. Uit niets blijkt dat u vanwege uw voorgehouden herseninfarct dermate vergeetachtig zou zijn en niet meer in staat zou zijn te antwoorden op de gestelde vragen in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Tot slot kan worden opgemerkt dat u enerzijds verwijst naar medische documenten om aan te geven dat u geheugenproblemen heeft maar anderzijds – wanneer dit u uitkomt – de legitimiteit van de behandelende artsen in twijfel trekt (CGVS II, p. 6), hetgeen weinig ernstig is van u. Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de geheugenproblemen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoening uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Hoewel u tijdens uw onderhoudsoms moeite had om coherente verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U houdt voor dat u een verboden relatie begonnen bent, dat u naar aanleiding daarvan via uw vriend N. in contact gekomen bent met het christendom en dat naar aanleiding van de ontdekking van uw verboden relatie ook uw bekering in de openbaarheid is gekomen waarna u het land bent ontvlucht. Omwille van uw politieke activiteiten voor de Koerdische kwestie in Nederland en België bent u eveneens in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen. Hierbij dient vooreerst opgemerkt dat u geen enkel bewijs neerlegt betreffende de problemen die u vreest bij terugkeer naar Iran. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoren op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees ondermijnen, zowel voor wat betreft uw voorgehouden verboden relatie en bekering als voor wat betreft uw politieke activiteiten in Nederland en België. Zo bent u er niet in geslaagd uw vrees omwille van uw verboden relatie aannemelijk te maken omwille van enkele pertinente omissies en tegenstrijdigheden in uw verklaringen daaromtrent. Vooreerst dient vastgesteld dat u tegenstrijdig bent in uw verklaringen over het moment dat uw relatie met F. werd beëindigd. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat u een relatie had totdat u Iran definitief ontvlucht hebt (vragenlijst CGVS d.d. 6 oktober 2020, vraag 3.5) blijkt tijdens uw gehoor op het CGVS dat u reeds in Iran een einde gemaakt had aan de relatie (CGVS I, p. 10-11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u slechts dit bij DVZ zo meegedeeld te hebben (CGVS II, p. 15). Dergelijke verantwoording is niet afdoende daar ze de tegenstrijdigheid niet verklaart. Bovendien werd uw verklaring op DVZ aan u voorgelezen en hebt u ze ondertekend. Dat u daarbij niet geluisterd hebt naar de details (CGVS II, p. 15) is weinig ernstig. Minstens kan verwacht worden dat u voldoende interesse aan de dag legt om aandachtig te luisteren naar de notities die gemaakt werden van uw verklaringen teneinde uzelf ervan te

verzekeren dat alle informatie die u verschaft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, correct werden genoteerd. Uw houding getuigt van desinteresse en klemmt met de ernst van uw beweerde vrees. Voorts geeft u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS tot tweemaal aan dat u F. voor het eerst ontmoette op Ashura 1392, op 20/07/1392 (12 oktober 2013) (CGVS I, p. 19). Echter viel de feestdag Ashura in 1392 niet op 20 maar op 22 aban 1392. Frappanter is dat u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS plots niet meer in staat bent om de juiste datum van de start van uw relatie te geven en spreekt u slechts over de periode van Muharram 1392, de zevende of achtste maand van dat jaar (CGVS II, p. 11). Indien u daadwerkelijk een relatie zou begonnen zijn met een meisje dat u reeds kende vanuit uw jeugd, dat bovendien reeds getrouwd was met iemand die u zelf kende en waarbij u de relatie begon op een specifieke islamitische feestdag in Iran, dan zou redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat u zich deze specifieke datum herinnert en u consistent bent in uw verklaringen hierover. De vaststelling dat u weinig consistent bent in uw verklaringen over de start van uw relatie ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verboden relatie. Ook bent u tegenstrijdig in uw verklaringen omtrent het moment dat u vernam dat F. nog in leven was. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nog aan dat F. vermoord was hetgeen u een jaar na aankomst in Europa had vernomen van uw zus (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Aan het einde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 17 mei 2021 geeft u plots aan dat u een maand eerder – dus ongeveer medio april 2021 - vernomen had dat ze nog leefde (CGVS I, p. 20). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS d.d. 8 september 2021 geeft u evenwel aan dat u al een jaar, meer bepaald sinds november 2020, op de hoogte bent dat ze nog leefde (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkent u slechts dat u tijdens het eerste onderhoud verklaarde dat u dit nog maar een maand wist (CGVS II, p. 11). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is niet afdoende om tegenstrijdigheden uit te klaren. Of uw voormalige vriendin al dan niet in leven is, is een kernelement voor wat betreft uw voorgehouden relatie. De vaststelling dat u hierover incoherente verklaringen aflegt ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw beweerde verboden relatie. Ten overvloede kan hieromtrent nog worden aangestipt dat u evenmin kan aangeven wanneer F. verjaart. U denkt in Aban 1369. Dit mag verwonderen, niet alleen omdat een verjaardag een heel persoonlijk gegeven is waarbij er kan worden aangenomen dat geliefden deze informatie over elkaar weten, het is des te frappanter dat u hierop niet kan antwoorden daar haar verjaardag net één van de onderwerpen was tussen waar jullie bij jullie hernieuwd contact in de periode november 2020 – mei 2021 over gesproken hebben nadat u vernam dat ze nog in leven was en zij u zelfs een kopie van haar identiteitsdocument stuurde (CGVS II, p. 11). Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van uw voorgehouden relatie met F.. Hierdoor dient bijgevolg ook enig voorbehoud te worden geplaatst bij uw vrees ten aanzien van haar voormalige schoonfamilie en de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de ontdekking van deze relatie. Bovendien slaagt u er evenmin in geloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende die vrees op vervolging naar aanleiding van uw zogenaamde relatie met F., wat eveneens uw algemene geloofwaardigheid in deze verder ondermijnt. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat u vreest voor uw leven door de Iraanse autoriteiten en door F. J. en zijn familie omwille van uw verboden relatie (Vragenlijst CGVS d.d. 6 oktober 2020) en u ook bij uw eerste onderhoud op het CGVS aangeeft dat u Iran bent ontvlucht omwille van uw verboden relatie (CGVS I, p. 11-12), kan u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud frappant genoeg nog minder concreet aanduiden wat u bij terugkeer precies vreest omwille van uw verboden relatie. U zegt slechts dat er geen wetten zijn, dat u te maken hebt met zotte mensen en dat u niet weet wat u te wachten staat (CGVS II, p. 16). Indien u daadwerkelijk een vrees op vervolging hebt bij terugkeer naar Iran omwille van uw relatie met F. mag worden verwacht dat u zich hierover uitvoerig zou hebben geïnformeerd ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten, wat u blijkbaar allerm minst heeft gedaan. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat F. ondertussen gescheiden is (CGVS II, p. 12) maar kan u slechts zeggen dat u denkt dat dit een paar jaar geleden is en dat ze verplicht is om bij haar voormalige schoonfamilie te blijven wonen (CGVS II, p. 13). U weet bijzonder weinig te vertellen over haar merkwaardige huidige persoonlijke situatie (CGVS II, p. 13). Aangezien u sedert november 2020 tot mei 2021 terug contact hebt gehad met F., zelfs in die mate dat het voor u onduidelijk is of u al dan niet nog een relatie hebt maar haar (CGVS II, p. 12), kan van u verwacht worden dat u gedetailleerd zou kunnen vertellen over haar scheiding en huidige levensomstandigheden. Het gebrek aan informatie ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Bovendien koppelt u de actualiteit van uw vrees ten aanzien van de voormalige schoonfamilie van F. aan een incident met een snelkookpan (CGVS II, p. 14) dewelke door de moeder en zus van F. een jaar geleden opzettelijk tot ontploffing zou zijn gebracht (CGVS II, p. 12-13). Dit is echter een blote bewering die u niet weet hard te maken. Zo kan u, hoewel u aangeeft foto's van het incident gekregen te hebben, geen begin van bewijs hiervan neerleggen. De foto's die M., een oude klasgenoot, u zou hebben doorgestuurd, hebt u niet meer omdat uw gesm stuk is (CGVS II, p. 13) en een bewijs voor de ziekenhuisopname van F. naar aanleiding van de ontploffing kan u naar eigen zeggen niet meer verkrijgen (CGVS II, p. 13). Frappant genoeg hebt u

zich bij M. ook niet verder geïnformeerd over de ontploffing (CGVS II, p. 14). Nochtans dient enerzijds vastgesteld te worden dat M. u kon contacteren, volgens u via gemeenschappelijke vrienden (CGVS II, p. 13) waardoor aangenomen kan worden dat u ook hem nog via gemeenschappelijke vrienden kan en kon bereiken en blijkt anderzijds dat M. degene was die u in contact gebracht met F. (CGVS II, p. 13). Bijgevolg is niet in te zien waarom het voor u onmogelijk zou zijn bijkomende informatie te verzamelen, de foto's nogmaals via hem zou kunnen laten opsturen of waarom u eenvoudigweg niet over meer informatie beschikt. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt nochtans verwacht dat hij zich zo veel als mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met zijn asielrelaas. De vaststelling dat u maandenlang terug contact hebt gehad met F. maar niet weet wanneer ze zou gescheiden zijn, dat u terug contact hebt (gehad) met M. doch geen bijkomende informatie hebt gevraagd, is dan ook weinig aannemelijk en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van F. J. en de rest van de voormalige schoonfamilie van F.. Voorts hebt u evenmin aannemelijk gemaakt dat u de Iraanse autoriteiten te vrezen hebt omwille van de ontdekking van uw beweerd verboden relatie. U hebt ten eerste geen weet of er een officiële juridische procedure tegen u gestart is. U weet niet of ze u nog vervolgd hebben na de klacht maar bent zeker van wel (CGVS II, p. 14). U hebt zich echter hierover niet geïnformeerd en u geeft aan dat u dit niet gedaan hebt omdat het u niet boeit en dat u geen zin had om over dergelijke zaken te spreken met F. eens u terug contact had met haar (CGVS II, p. 14). Uw houding klemmt ten eerste met de door u voorgehouden vrees. Immers blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Iran wettelijk gezien zware straffen staan op dergelijke verboden relaties. Het is dan ook volstrekt niet in te zien waarom u hierover niet met F. gesproken hebt in de maanden dat u tussen november 2020 tot mei 2021 terug contact had met haar en u dus eenvoudigweg kon vragen of er een juridische procedure gestart was tegen u, des te meer u voorhoudt dat uw onmiddellijke vluchtaanleiding er net in bestond dat de autoriteiten naar u op zoek zijn gekomen omwille van de ontdekking van uw verboden relatie (CGVS I, p. 16). Bovendien had u dergelijke informatie ook van M. kunnen bekomen. Bovenstaande vaststelling ondermijnt finaal de geloofwaardigheid als zou u bij terugkeer naar Iran enige vrees hebben omwille van een verboden relatie met een getrouwde vrouw. Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat uw verboden relatie alsook uw daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen bij terugkeer naar Iran weinig geloofwaardig zijn. Doordat u er niet in bent geslaagd uw verboden relatie met F. en de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken, dienen er tevens vragen gesteld te worden bij uw voorgehouden bekering naar het protestantisme en de problemen die u naar aanleiding hiervan met de Iraanse autoriteiten zou hebben gehad. U koppelt immers uw bekering aan uw verboden relatie doordat uw haat ten opzichte van de islam ingegeven was door de situatie van F. (CGVS I, p. 10) en doordat N. u naar aanleiding van gelijkaardige relatieproblemen in contact bracht met het christendom (CGVS I, p. 12). Daarnaast werd uw bekering ook ontdekt omdat u verboden relatie zou zijn ontdekt toen de autoriteiten naar uw boerderij kwamen (CGVS I, p. 16). Dat uw bekering weinig aannemelijk is blijkt ook uit de voortvarendheid waarmee u besloot christen te worden. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate van reflectie en studie vooraf is gegaan. U bent na de openbaring van N. (CGVS I, p. 13) reeds na enkele gesprekken onder meer over het verhaal van de overspelige vrouw (CGVS I, p. 15) en een speciale vervulling (CGVS I, p. 13) op 30 tir 1394 (CGVS I, p. 12) tot het christendom gekomen. U slaagt u echter allerm minst in het speciale gevoel of de vervulling die u kreeg te beschrijven (CGVS II, p. 16). Meer nog, u blijkt dit speciale gevoel op heden niet meer te hebben (CGVS II, p. 16). U koppelt dit gevoel vervolgens aan het christelijk concept van de heilige geest (CGVS II, p. 17), maar gevraagd om dit te concretiseren, verwijst u slechts naar de woorden van N. die u zei dat de heilige geest u zal vinden en rust zal brengen (CGVS II, p. 17). Echter, als u wil aantonen dat u voor het christendom gekozen hebt omdat u vervuld werd door de heilige geest, dan kan van u verwacht worden dat u doorleefd en persoonlijk kan vertellen wat dit gevoel voor u was. Het louter aanhalen van dergelijke concept omdat een andere christen u hierover in algemene bewoordingen gesproken heeft, kan in zijn geheel niet overtuigen. Inzake uw bekeringsproces verwijst u ook naar de negatieve dingen in de islam die u in positieve vorm terugvond in het christendom. Voor wat betreft de negatieve zaken in de islam spreekt u over vrouwen die als seksslavinnen aanzien worden, over mannen die meerdere vrouwen mogen hebben en over vaders die hun minderjarige dochters uithuwelijken. Voor wat betreft het positieve in het christendom komt u dan weer niet verder dan te spreken over een vriendelijke en vergevende christelijke god waarmee rechtstreeks contact mogelijk is (CGVS II, p. 17). Echter moet u vervolgens toegeven dat niet alle moslimmannen vrouwen als seksslavinnen zien (CGVS II, p. 17) en gevraagd of vergeving ook voorkomt in de Koran, moet u eveneens toegeven dat dit zo is (CGVS II, p. 18). Gevraagd of polyamorie in de Bijbel voorkomt, verklaart u van niet. Dit is verwonderlijk aangezien u zelf verklaart dat u de Bijbel, zelfs meermaals, gelezen hebt (CGVS I, p. 12, p. 13, p. 14), u naar eigen zeggen u weg gevonden hebt in de Bijbel (CGVS II, p. 17) en u bijbelstudie gevolgd hebt (CGVS II, p. 5). Immers dient aangestipt dat

polyamorie wel degelijk en meermaals voorkomt in de Bijbel, meer bepaald in het oude testament, waarin staat dat onder meer Abraham, Jacob en David meerdere vrouwen hadden. Aangezien u zelf aanhaalde dat het verhaal van de overspelige vrouw voor u het meest interessante was (CGVS I, p. 15 & CGVS II, p. 18), werd u gevraagd wat u er specifiek interessant aan vond. Dit is slechts de vergiffenis van god voor de overspelige vrouw (CGVS II, p. 18). Aangezien vergiffenis eveneens voorkomt in de islam en de Koran, kan u met een dergelijk algemeen en vaag antwoord niet overtuigen. Er werd u bijgevolg gevraagd waar het verschil ligt tussen vergeving in het christendom en vergeving de islam (CGVS II, p. 18), doch opnieuw komt u niet verder dan te verklaren dat vergeving in de islam niet altijd het geval is, dat je in het christendom naar jezelf moet kijken en dat je de zondes van de andere niet moet beoordelen (CGVS II, p. 18). Dergelijke oppervlakkige antwoorden getuigen niet van enige diepgaande reflectie noch van een doorleefdheid die kan worden verwacht van iemand die in een land als Iran de islam afvalt en zich bekeerd naar een voor moslims verboden religie als het christendom. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw bekering. Indien u de islam afvalt en kiest voor een nieuw geloof, dan kan van u een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding evenwel niet worden teruggevonden zoals blijkt uit uw opvallend gebrekkige kennis over N. die u introduceerde tot het christendom. Zo weet u niet concreet waarom en door wie N. bekeerd is (CGVS II, p. 19). U kan slechts aangeven dat hij gelijkaardige problemen had met een meisje en dat hij in Jast tot bekering is gekomen (CGVS II, p. 19). Wat hem precies overtuigd heeft, weet u niet (CGVS II, p. 19). Hoewel u naar eigen zeggen weet dat hij in Jast naar een kerk ging, kan u hierover verder niets concreet vertellen, zelfs niet of dit een huiskerk was (CGVS II, p. 20). In het licht van uw eigen bekeringsproces dat volkomen gebaseerd is op uw gesprekken met N., zou men van u verwachten dat u hierover uitvoerig gesproken hebt met hem en dat u dan ook gedetailleerd zou kunnen vertellen over diens geloofspraktijk en bekeringsproces. Uw gebrekkige basiskennis over de christen die u tot het nieuwe geloof heeft gebracht, ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw voorgehouden bekering tot het christendom. Dat er weinig geloof dient gehecht te worden aan uw beweerde bekering blijkt tevens uit uw gebrek aan interesse in de beleving van uw geloof in België. Sinds uw aankomst in België heeft u geen enkele noemenswaardige activiteit gedaan of ondernomen met betrekking tot uw nieuwe geloof. U bent niet aangesloten bij een geloofsgemeenschap (CGVS I, p. 18). U hebt enkel op de trein een vrouw ontmoet die u vertelde over een kerk (CGVS I, p. 18) doch tijdens het tweede onderhoud blijkt dat u behalve één of twee telefoongesprekken, geen contact hebt onderhouden met haar (CGVS II, p. 22). Tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud bent u naar eigen zeggen maar tweemaal naar een online bijbelstudie geweest (CGVS II, p. 22) en wijdt u dit aan uw slechte welzijn en gebruik van medicatie (CGVS II, p. 22). Van iemand die een nieuwe religie heeft ontdekt en aanhaalt bekeerd te zijn, mag echter worden verwacht dat die meer dan een bijzondere interesse heeft in die nieuwe religie, en daar dan ook naar leeft. U zou weliswaar enig contact hebben met een zekere pastoor Ahmad die verbonden is aan de kerk in Brussel doch zelf bent u niet naar de kerk geweest (CGVS II, p. 22). Pasen hebt u ook niet gevierd (CGVS II, p. 23). Wat de goede week is, weet u zelfs niet (CGVS II, p. 23). Gevraagd waarom u Pasen niet gevierd hebt, geeft u aan dat u sinds u in België bent, u ver van uw religie verwijderd bent (CGVS II, p. 23). Hoewel in uw opvangcentrum er nog twee andere koppels bekeerd zijn, weet u evenmin of zij Pasen gevierd hebben (CGVS II, p. 23). Het loutere feit dat u Pasen zomaar liet voorbijgaan, nochtans het belangrijkste christelijke feest, ondergraaft op zich al de oprechtheid van uw geloofsovertuiging en -beleving. In tegenstelling tot uw bewering omwille van uw welzijn en medicatiegebruik slechts zeer sporadisch aan een online bijbelstudie te hebben deelgenomen, is het dan ook heel opmerkelijk dat u beweert zelf bijbelstudies te hebben georganiseerd in het opvangcentrum tijdens de coronacrisis (CGVS II, p. 23). Dit blijkt echter een blote bewering die niet geloofwaardig is. U kan namelijk niet aangeven hoeveel keer u precies die bijbelstudies gaf (CGVS II, p. 23) en gevraagd over welk thema uw eerste bijbelstudie ging, gaf u aan dat dit over de verlossing ging, doch kan u niet aangeven waar in de Bijbel dit voorkomt, zelfs niet concreet in welk boek van de Bijbel (CGVS II, p. 24). Indien u daadwerkelijk zelf bijbelstudie aan andere gelovigen zou gegeven hebben, dan kan op zijn minst verwacht worden dat u concreet kan aanduiden waar in de Bijbel het thema dat u het eerst behandelde voorkomt. U geeft hieromtrent mee dat u sinds een jaar à anderhalf jaar afstand genomen hebt van de Bijbel en als reden hiervoor disselt u een verhaal over een vechtpartij op ten tijde van uw verblijf in een opvangcentrum in Nederland waardoor u zich niet goed voelde (CGVS II, p. 24). Er kan hoegenaamd niet ingezien worden waarom u als oprechte en diepgelovige christen het belangrijkste boek terzijde zou schuiven omwille van een vechtpartij in Nederland. Bovendien is het, zoals eerder eveneens aangehaald, weinig coherent dat uw slechte welzijnstoestand in België de reden is waarom u afstand genomen hebt gedaan van het christendom en de bijbel, terwijl uw slechte welzijnstoestand in Iran net de reden was dat u openstond voor het christendom en de openbaring van N.. Het feit dat u een doopattest heeft neergelegd (CGVS II, p. 3), wil op zich overigens niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale

bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en geloofspraktijk, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Meer nog, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering, heeft uw doopsel in de 'De Rank'-kerk duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze manier de vluchtelingenstatus te verwerven. Het opportunistisch karakter wordt kracht bijgezet wanneer u zelf aanhaalt dat u naar aanleiding van uw doopsel een kaartje kreeg van een kindje uit de geloofsgemeenschap (CGVS II, p. 3) en dat u daar veel waarde aan hecht, doch dat wanneer u hier verder over bevraagd wordt, blijkt dat u zelfs niet weet wie het kind was dat u het briefje gaf naar aanleiding van uw doopsel (CGVS II, p. 3). Nochtans staat de naam van het jongetje op het kaartje geschreven. Evenzo hebt u evenmin contact gehouden met de mensen uit uw geloofsgemeenschap in Nederland waar u gedoopt bent (CGVS II, p. 3), hetgeen er nogmaals op wijst dat uw aansluiting en doopsel in de kerk in Dronten eerder ingegeven zijn uit opportunisme dan uit een oprecht verlangen deel uit te maken van de christelijke gemeenschap daar. Het mag duidelijk zijn dat bovenstaande vaststellingen allerminst getuigen van een diepgelovige bekering naar het christendom. Tot slot dient vastgesteld dat u ook uw beweerde engagement voor de Koerdische zaak in België en Nederland niet aannemelijk hebt gemaakt. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/ of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. U verklaarde hieromtrent dat u in België hebt deelgenomen aan een betoging georganiseerd door PJAK die plaatsvond voor de Iraanse ambassade in Brussel op 13 januari 2021 (CGVS I, p. 8 & CGVS II, p. 7) alsook dat u hebt deelgenomen aan een protestactie van PJAK in Luik (CGVS I, p. 8), dat u aanwezig was op een feest georganiseerd door Komala in Nederland (CGVS I, p. 8) en dat u hebt deelgenomen aan een betoging georganiseerd door Komala voor de Iraanse ambassade in Den Haag Nederland (CGVS II, p. 7). U beweert sympathisant te zijn en daarom te hebben deelgenomen aan deze vier en dus beperkt aantal activiteiten (CGVS II, p. 7). Indien u werkelijk een sympathisant bent van deze Koerdische politieke en in Iran verboden partijen, dan mag van u verwacht worden dat u minstens over enige basiskennis van deze twee partijen beschikt. Het tegendeel is echter waar. Hoewel u in eerste instantie aangeeft te weten wanneer Komala ontstond en verklaart dat ze net na of tijdens de revolutie actief waren, moet u, wanneer dan expliciet naar hun ontstaansgeschiedenis wordt gevraagd toegeven het eigenlijk niet te weten (CGVS II, p. 5). Evenmin kent u – ondanks dat u beweert op het feest aanwezig te zijn geweest om te luisteren en te leren – de naam van de afsplitsing van Komala die het feest organiseerde (CGVS II, p. 5-6) en weet u niet wie de leider is van de partij (CGVS II, p. 6). Dezelfde vaststellingen kunnen worden gedaan voor wat betreft uw kennis van de partij PJAK. Ook hier weet u niet wanneer de partij ontstaan is, noch wie de huidige leider is of waar exact in de bergen van Koerdistan ze hun hoofdkwartier hebben (CGVS II, p. 9-10). U hebt geen idee hoe de politieke vleugel van de partij heet en hoort het donderen in Keulen wanneer de naam Kodar (= politieke vleugel van PJAK) u voor de voeten geworpen wordt. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u geenszins overtuigen dat u een bewust en onderlegd engagement voor (één van) deze beide partijen hebt waardoor besloten dient te worden dat uw deelnames aan hun activiteiten hoogstwaarschijnlijk slechts ingegeven zijn uit opportunisme teneinde u op deze manier alsnog en bijkomend een politiek profiel aan te meten. In dit verband kan erop gewezen worden dat uw activiteiten voor de PJAK in België, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, zeer gelimiteerd blijken te zijn. Zo beperkte uw bijdrage zich tot twee activiteiten, een betoging in Brussel voor de ambassade en een betoging in Luik, waarbij uw aanwezigheid zich beperkte tot een loutere deelname en het roepen van slogans (CGVS II, p. 7). U hebt zelf ook geen concrete aanwijzingen dat u omwille van uw vier deelnames in het vizier zou gekomen zijn van de Iraanse autoriteiten. Hiernaar gevraagd deelt u slechts mee dat de Ettelaat in Iran van alles op de hoogte is (CGVS II, p. 9) en dat u voor de ambassade geweest bent waar alles wordt gefilmd (CGVS II, p. 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw aanwezigheid op de betoging in Luik ook op te maken zou zijn uit foto's die door uw vriend K.R. op zijn Facebookprofiel werden geplaatst (CGVS II, p. 5) en waarvan u een printscreen voorlegt. Op deze printscreens is echter niet uit te maken dat u aanwezig bent geweest op de betoging, laat staan dat uw identiteit vermeld staat. Het desbetreffende bericht op het Facebookaccount van K. R. werd twaalf keer geliket maar niet door u. U beweert verder dat een filmpje van uw aanwezigheid voor de ambassade werd gepost op het Facebookprofiel van ene Farshad of ene Behnam, waar u evenwel tot op heden geen print van hebt

overgemaakt of link van hebt doorgestuurd (CGVS II, p. 5) hetgeen u bijgevolg dus niet aantoonst. Op basis van de fotokopieën die u inzake de betoging aan de ambassade voorlegt, kan slechts afgeleid worden dat u met mondmasker en PJAK-vlag ter hand aanwezig was. Bovendien blijkt uit uw foto's dat u deel uitmaakte van een groter geheel van manifestanten. Louter uit uw deelname aan deze protestactie kan niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. U toont het tegendeel overigens ook niet aan. Ten overvloede kan hieraan nog worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste onderhoud aangeeft dat uw goede vriend H. de vicepresident is van de afdeling in Luik (CGVS I, p. 9). Tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u geenszins meer zeker bent dat H. betrokken is bij PJAK. U weet zelfs niet of hij bij PJAK dan wel PKK betrokken is (CGVS II, p. 7). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw politiek engagement. Voor wat betreft uw aanwezigheid op het feest van Komala geeft u aan dat u een van de hoofddansers was (CGVS I, p. 8) en dat het filmpje door een vriend werd teruggevonden op Facebook (CGVS II, p. 5). Het filmpje werd gepost door het profiel 'Hiroo Mahmwdzadah' op 1 maart 2017, werd intussen 523 bekeken, 125 geliked en voorzien van 9 commentaren. Noch in het filmpje noch in de commentaren is er echter enige verwijzing naar uw identiteit. Het videofragment duurt 48 minuten en 15 seconden en u komt sporadisch eens in beeld. Bovendien blijkt uit het fragment dat u deel uitmaakte van een groter geheel van aanwezigen. Louter uit uw deelname aan deze bijeenkomst kan niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. U toont het tegendeel ook niet aan. Meer nog, frappant genoeg denkt u dat het logo 'CPI' dat links bovenaan op de door u voorgelegde prints uit dit videofragment staat, afkomstig is van de Tv-zender waarop het feest zou zijn uitgezonden (CGVS II, p. 5), terwijl 'CPI' in deze meer dan waarschijnlijk staat voor Komalah - Communist Party of Iran waarvoor deze afkorting gebruikt wordt. Gelet op deze bevindingen over uw ongeloofwaardig engagement en uw zeer beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien is het voor hen onmogelijk om alles en iedereen in het buitenland te monitoren. Aangezien uw activiteiten zich louter beperkten tot aanwezig zijn, kan niet ingezien worden waarom u wel in het vizier van de autoriteiten gekomen zou zijn. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u aanhaalt in het verleden veroordeeld te zijn geweest tot 70 zweepslagen omwille van het niet correct beleven van de Ramadan in 1394 (2015-2016) (vragenlijst DVZ). Ter staving legt u enkele foto's neer betreffende de littekens die u naar aanleiding daarvan op uw rug hebt. Er dient echter te worden opgemerkt, hoe betreurenswaardig bovenstaande arrestatie ook is, u zelf dit incident bij het CGVS niet aanhaalt wanneer wordt gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Iran en welke feiten de oorzaak waren voor uw vlucht uit Iran (CGVS I, p. 11-12). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u weliswaar veroordeeld en gestraft werd, maar dat u omwille van deze feiten nadien geen problemen meer hebt ondervonden met de autoriteiten (CGVS I, p. 6). Bijgevolg kan deze dan ook bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat deze arrestatie niet kan worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat u niet heeft aangetoond dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. U hebt uw vrees naar aanleiding van uw verboden relatie, noch deze naar aanleiding van uw bekering of naar aanleiding van uw politieke activiteiten in Nederland en België aannemelijk weten te maken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd. De overige documenten die u hebt voorgelegd en die nog niet werden besproken, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw shenasnameh, Nederlands identiteitsbewijs, Iraans rijbewijs, de shenasnameh van uw ouders en uw Belgisch rijbewijs tonen uw identiteit, nationaliteit en afkomst aan. Deze elementen worden niet betwist. De fotokopie van uzelf met uw zus en schoonbroer en de kopie van uw universiteitsdocumenten hebben geen uitstaan met-, noch enige invloed op de beoordeling van uw voorgehouden vrees bij terugkeer. De foto's van de zweepslagen tonen aan dat u littekens hebt op uw rug, al dan niet opgelopen naar aanleiding van een uitgesproken straf voor het niet naleven van de ramadan in 1394. Zoals reeds vermeld hierboven, zijn er goede redenen dat u bij terugkeer naar

aanleiding daarvan niet opnieuw met vervolging te maken zult hebben. De Griekse en Nederlandse documenten tonen aan dat u in beide landen hebt verbleven maar hebben kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Wel in tegendeel, uit niets blijkt dat u in Griekenland een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend terwijl er redelijkerwijze van wordt uitgegaan dat het land dat bescherming biedt van ondergeschikt belang is aan het verkrijgen van bescherming. De uitspraak van de rechtbank van Den Haag waarvan u overigens slechts pagina 1 en 3 voorlegt, toont slechts aan dat ook de Nederlandse autoriteiten weinig geloof hechten aan uw voorgehouden bekering. De documenten betreffende uw geloofspraktijk in Nederland en België, zijnde uw doopkaart en postkaart werden reeds besproken evenals de documenten die u ter staving van uw politiek engagement voor de Koerdische zaak voorlegt. Tot slot dient gewezen te worden op de door u neergelegde medische documenten. Daarin wordt een overzicht gegeven van uw afspraken, de vaststellingen door de zorgverlener in kwestie. In dit verband dient onderlijnd te worden dat dergelijke vaststellingen een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat door de behandelende arts of hulpverlener wordt onderkend en wat de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan is. Een dergelijk document geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Evenmin impliceert de vaststelling van de arts dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen. Ten slotte dient nog te worden benadrukt dat een arts, psycholoog of hulpverlener geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van de verklaringen van de patiënt. De laboresultaten d.d. 09/07/2021 die bijkomend per email overmaakt samen met een voorschrift voor kinesithérapie en een kopie van een vraag tot onderzoek vanwege huisarts L. d.d. 22 juni 2021 kunnen evenmin een ander licht werpen op de hierboven vermelde argumenten. Het toont slechts aan dat u een onderzoek ondergaan hebt. Wat er ook van zij, uw medische problemen op zich houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker zet in een enig middel uiteen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en betwist deze.

Verzoeker concludeert dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker geeft aan dat hij als vluchteling moet worden erkend. Minstens moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- een medisch verslag van 30 september 2017 van Amethyst Verslavingszorg in Nederland aan de toenmalige huisarts van verzoeker (stuk 3);
- een medisch verslag van 14 februari 2018 Amethyst Verslavingszorg in Nederland aan de toenmalige huisarts van verzoeker (stuk 4);
- een ongedateerd zorgplan uit Nederland (stuk 5);

- het artikel "Achoura, une fête aux spécificités chiites et sunnites" van 24 november 2012 van de website www.saphirnews.com (stuk 6) ;
- het artikel « Muharram Achoura Iran » van de website <https://fr.irandestination.com> (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker is er niet in geslaagd zijn vrees omwille van zijn verboden relatie aannemelijk te maken omwille van enkele pertinente omissies en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen daaromtrent:

- 1) verzoeker is tegenstrijdig in zijn verklaringen over het moment dat zijn relatie met F. werd beëindigd;
- 2) verzoeker is weinig consistent in zijn verklaringen over de start van zijn relatie;
- 3) verzoeker is ook tegenstrijdig in zijn verklaringen omtrent het moment dat hij vernam dat F. nog in leven was;
- 4) verzoeker kan niet aangeven wanneer F. verjaart;

(ii) omdat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van zijn relatie met F., dient ook enig voorbehoud te worden geplaatst bij zijn vrees voor haar voormalige schoonfamilie en voor de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de ontdekking van deze relatie, verzoeker slaagt er evenmin in geloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende deze vrees, wat zijn algemene geloofwaardigheid in deze verder ondermijnt:

- 1) verzoeker kan niet concretiseren wat hij precies vreest bij terugkeer naar Iran omwille van zijn verboden relatie, F. zou intussen gescheiden zijn maar verzoeker kan maar weinig vertellen over haar huidige persoonlijke situatie, het incident met de snelkookpan door haar ex-schoonfamilie betreft een blote bewering waarvan verzoeker geen begin van bewijs kan neerleggen;
- 2) verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij te vrezen heeft van de Iraanse autoriteiten omwille van de ontdekking van zijn beweerde verboden relatie;

(iii) verzoeker maakt zijn verboden relatie met F. en de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten niet aannemelijk, hij maakt ook zijn voorgehouden bekering naar het protestantisme en de problemen die hij naar aanleiding hiervan met de Iraanse autoriteiten zou hebben gehad, niet aannemelijk gezien hij deze zaken aan elkaar koppelt:

- 1) dat verzoekers bekering weinig aannemelijk is, blijkt uit de voortvarendheid waarmee hij besloot Christen te worden;
- 2) inzake zijn bekeringsproces verwijst hij naar de negatieve dingen in de Islam die hij in positieve vorm terugvond in het Christendom, verzoeker geeft in dit verband echter oppervlakkige antwoorden die niet getuigen van enige diepgaande reflectie noch van een doorleefdheid die kan worden verwacht van iemand die in een land als Iran de Islam afvalt en zich bekeert naar een voor moslims verboden religie als het Christendom;
- 3) van iemand die de Islam afvalt en kiest voor een nieuw geloof, kan een hoge mate van interesse en toewijding worden verwacht tegenover de nieuw gekozen godsdienst, dergelijke houding kan bij verzoeker niet worden teruggevonden;
- 4) dat weinig geloof dient te worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering blijkt tevens uit een gebrek aan interesse in de beleving van zijn geloof in België;
- 5) het is opmerkelijk dat verzoeker beweert zelf Bijbelstudies te hebben georganiseerd in het opvangcentrum tijdens de coronacrisis, omdat hij ook beweert dat hij omwille van zijn welzijn en medicatiegebruik slechts zeer sporadisch aan een online Bijbelstudie te hebben deelgenomen, bovendien kan hij daarover weinig concreets vertellen;
- 6) dat verzoeker een doopattest heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er kan worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering;
- 7) het opportunistisch karakter van zijn bekering wordt kracht bijgezet omdat verzoeker aanhaalt dat hij naar aanleiding van zijn doopsel een kaartje kreeg van een kindje uit de geloofsgemeenschap en dat hij daar veel waarde aan hecht, hierover verder doorgevraagd, blijkt dat hij niet weet wie dit kind was, terwijl zijn naam op het kaartje staat;

(iv) verzoeker maakt zijn beweerde engagement voor de Koerdische zaak in België en Nederland niet aannemelijk:

- 1) verzoeker verklaarde dat hij in België heeft deelgenomen aan een betoging georganiseerd door PJAK die plaatsvond voor de Iraanse ambassade in Brussel op 13 januari 2021, dat hij deelgenomen heeft aan een protestactie van PJAK in Luik, dat hij aanwezig was op een feest georganiseerd door Komala in Nederland en dat hij heeft deelgenomen aan een betoging georganiseerd door Komala voor de Iraanse ambassade in Den Haag; verzoeker beschikt echter niet over enige basiskennis van deze twee partijen zodat zijn deelname aan deze activiteiten hoogstwaarschijnlijk slechts ingegeven is uit opportunisme om zich op deze manier een politiek profiel aan te meten;
- 2) verzoekers activiteiten voor de PJAK in België blijken zeer gelimiteerd en verzoeker heeft geen concrete aanwijzingen dat hij omwille van zijn deelnames in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten;
- 3) verzoeker geeft eerst aan dat zijn vriend H. vicepresident is van de afdeling in Luik maar tijdens zijn tweede onderhoud is hij niet meer zeker dat H. betrokken is bij de PJAK of bij de PKK;
- 4)

inzake zijn aanwezigheid op het feest van Komala legt verzoeker een filmpje voor waarop hij sporadisch in beeld komt en deel uitmaakt van een groter geheel van aanwezigen, louter uit zijn deelname aan deze bijeenkomst kan niet worden opgemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn, laat staan dat verzoeker omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer; 5) daarnaast blijkt uit beschikbare informatie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat deze in het buitenland hebben gedaan, gezegd of op het internet gezet, personen die een verhoogd risicoprofiel hadden, lopen bij terugkeer een groter risico, maar verzoeker heeft zo geen profiel;

(v) verzoeker heeft zijn veroordeling in het verleden tot 70 zweepslagen omwille van het niet correct beleven van de Ramadan in 1394 zelf niet aangehaald in het kader van een vrees bij terugkeer naar Iran of als oorzaak voor zijn vlucht uit Iran, na zijn veroordeling en straf heeft hij omwille van deze feiten geen problemen meer ondervonden met de autoriteiten;

(vi) de documenten die verzoeker voorlegt, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Iran vreest verzoeker de familie van zijn voormalige vriendin F. en ook de Iraanse autoriteiten gezien zij getrouwd was met iemand anders. Hij vreest ook de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering tot het protestantisme en hij vreest de Iraanse autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten voor de Koerdische kwestie in Nederland en België.

2.3.4.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *"in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het

uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

2.3.4.3. Vooreerst voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij al jaren aan ernstige psychologische problemen lijdt en dat hij dus wel degelijk in aanmerking moest komen voor bepaalde specifieke steunmaatregelen. Hij verwijst naar zijn verklaringen in dit verband en naar medische verslagen die hij bij het verzoekschrift voegt. Hij wijst erop dat het feit dat hij zijn psychologische moeilijkheden niet aan de DVZ heeft vermeld, het CGVS er niet van ontslaat om daar rekening mee te houden tijdens het persoonlijk onderhoud en bij de analyse van de verklaringen van verzoeker. Verzoeker heeft ook meegedeeld tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij zich niet goed voelde.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, vooreerst wordt vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde steunmaatregelen rechtvaardigt:

“Waar u aangeeft dat u niet meer in staat zou zijn om u bepaalde details te herinneren (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 8 september 2021, CGVS II, p. 6 en ook uw advocaat aangeeft dat u gedesoriënteerd bent en zware psychologische problemen hebt (CGVS II, p. 25) , moet er vooreerst op worden gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen of omstandigheden heeft opgegeven die uw deelname aan de procedure of het vertellen van uw verhaal zouden bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ d.d. 12/11/2019). Ook gaf u bij het begin van het eerste onderhoud op het CGVS aan dat alles goed ging (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17 mei 2021, CGVS I, p. 2), hebt u bij het begin van het tweede onderhoud nergens aangegeven dat u niet in staat zou zijn het onderhoud te voeren en werd u zowel bij het eerste als het tweede onderhoud uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om zelf een pauze aan te vragen (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2), hetgeen u tijdens het tweede onderhoud ook tweemaal hebt gedaan en werd toegestaan (CGVS II, p. 12 & p. 16). Hoewel wordt erkend dat elk interview een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoeker niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geenszins details betreffen. U houdt echter voor dat uw hersenen nog maar tien of twintig procent zouden werken en u verwijst daarbij naar de vele medische documenten die u voorlegt, de medicatie die u gebruikt en u stelt dat u een herseninfarct hebt gehad (CGVS II, p. 6). Gevraagd of deze beroerte medisch is vastgesteld, stelt u enkel dat de dokters hun werk niet goed doen (CGVS II, p. 6).

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, dient echter vastgesteld dat daaruit nergens blijkt dat u actueel in uw cognitieve performantie of geheugencapaciteiten gehinderd zou zijn. Meer nog, dat u als meest recente een handgeschreven attest neerlegt van uw huisarts Dr. L. d.d. 23 augustus 2021 waarin deze stelt dat u tot 15 september 2021 wegens ziekte niet in de mogelijkheid zou zijn om naar Brussel te komen voor uw interview en u daarentegen op 8 september 2021 alsnog verschijnt op uw persoonlijk onderhoud waarbij noch u noch uw advocaat wijzen op deze voorgeschreven onbeschikbaarheid waarvan u het attest later tijdens het gehoor neerlegt, doet verbazen. Bovendien werd u in het gehoor gevraagd waarom u het attest voorlegt, geeft u slecht aan dat u alles wil tonen en niets wil verbergen, dat u veel dingen vergeet (CGVS II, p. 9). Eens te meer geeft u dus niet aan dat u niet in staat zou zijn het onderhoud te voeren. Het recentste attest d.d. 27 augustus 2021 verwijst naar het feit dat u werd opgenomen in de periode van 12 juli 2021 tot 2 augustus 2021 omdat u zelf voorhield afhankelijk te zijn van Tramadol en cannabis waarbij de behandelend psychiater aangeeft dat u geen enkele farmaceutische behandeling kreeg en u bovendien geen ontwenningssverschijnselen noch gedragsstoornissen vertoonde. Meer nog, de arts uit in het attest zijn twijfels over uw voorgehouden afhankelijk van Tramadol. Voor wat betreft de andere documenten, grotendeels opgemaakt ten tijde van uw verblijf in Nederland, zoals uw compleet patiëntendossier in Nederland d.d. 2 mei 2019, uw zorgplan uit Nederland d.d. 2017 , de documenten betreffende de aanmelding van bij Amethyst Verslavingszorg d.d. 30 september 2017 en de beëindiging van uw

behandeling binnen Amethyst Verslavingszorg d.d. 14 februari 2018, wijzingen bovenstaande beoordeling evenmin aangezien nergens wordt aangegeven op welke manier uw psychische problemen u zouden verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten. In tegendeel, inzake uw voorgehouden herseninfarct blijkt uit uw compleet patiëntendossier en meer bepaald een nota d.d. 3 november 2017 dat u zich weliswaar zorgen maakt over vergeetachtigheid doch dat men van oordeel is dat u fit oogt, en hoewel u zelf ontevreden bent, men geen aanleiding in het gesprek vindt om te denken aan (zorgwekkende) vergeetachtigheid. De uitslag van de toenmalige MRI-scan die was eveneens goed. Uit niets blijkt dat u vanwege uw voorgehouden herseninfarct dermate vergeetachtig zou zijn en niet meer in staat zou zijn te antwoorden op de gestelde vragen in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming. Tot slot kan worden opgemerkt dat u enerzijds verwijst naar medische documenten om aan te geven dat u geheugenproblemen heeft maar anderzijds – wanneer dit u uitkomt – de legitimiteit van de behandelende artsen in twijfel trekt (CGVS II, p. 6), hetgeen weinig ernstig is van u. Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de geheugenproblemen waaraan u zou lijden. Laat staan dat jullie trachten aan te tonen dat deze aandoening uw vermogen om adequate verklaringen af te leggen zouden beïnvloeden. Hoewel u tijdens uw onderhoudsoms moeite had om coherente verklaringen af te leggen, zoals hieronder verder uiteengezet wordt, kan er bijgevolg nergens uit afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker verwijst naar de reeds neergelegde attesten van Amethyst Verslavingszorg van 30 september 2017 (opstart ambulante behandeling) en van 14 februari 2018 (einde behandeling en uitschrijving). Deze attesten werden reeds in overweging genomen door het CGVS en verzoeker gaat niet in op de motieven hierover, zodat hij er geen afbreuk aan doet. Hetzelfde kan worden gesteld voor het ongedateerd zorgplan uit Nederland (stuk 5). Daarnaast wijst de Raad erop dat deze attesten vooral verzoekers verslavingsproblematiek betreffen en dat hij niet de actualiteitswaarde ervan aantoonst. In het verzoekschrift poneert verzoeker dat hij momenteel nog psychologisch behandeld wordt. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoeker dit ook verklaard heeft tijdens zijn tweede onderhoud op het CGVS (notities persoonlijk onderhoud CGVS 8 september 2021, hierna: CGVS II, p. 10). Er werd hem gevraagd hiervan een bewijs voor te leggen, wat hij echter niet gedaan heeft. Ook nu legt verzoeker bij huidig verzoekschrift geen attest van een behandelend psycholoog of psychiater voor. Het attest van 27 augustus 2021 dat verzoeker voorlegde, wordt als volgt beoordeeld in de bestreden beslissing: *“Het recentste attest d.d. 27 augustus 2021 verwijst naar het feit dat u werd opgenomen in de periode van 12 juli 2021 tot 2 augustus 2021 omdat u zelf voorhiel afhankelijk te zijn van Tramadol en cannabis waarbij de behandelend psychiater aangeeft dat u geen enkele farmaceutische behandeling kreeg en u bovendien geen ontwenningssverschijnselen noch gedragsstoornissen vertoonde. Meer nog, de arts uit in het attest zijn twijfels over uw voorgehouden afhankelijk van Tramadol.”* Verzoeker uit hierop geen enkele kritiek in het verzoekschrift, zodat deze beoordeling standhoudt.

Verzoeker heeft inderdaad verklaard *“Ik gebruik al jaren medicatie en heb hierover een brief afgegeven en daardoor ben ik niet goed bij bewustzijn. Het duurt normaal enkele maanden totdat ik terug normaal word als ik stop met medicatie”* (CGVS II, p. 10). Hij gaf dit echter als antwoord op de vraag *“Hoe heet de politieke vleugel van PJAK?”* Hij vermeldde toen *“Ik heb er niet zoveel informatie over”* en vertelde toen dat hij al jaren medicatie gebruikt. Enerzijds wijst de Raad erop dat verzoeker geen attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij op het ogenblik van het onderhoud van 8 september 2021 medicatie gebruikte of welke, dat hij wel een ziektebriefje had voor die dag maar desondanks toch het onderhoud heeft gedaan, en anderzijds dat de vraag naar de politieke vleugel van de PJAK een vraag over verzoekers recente activiteiten in België betreft, wat dus geen informatie van jaren geleden betreft die hij zich om medische redenen niet meer zou herinneren.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij vermeld heeft dat hij zich gedurende het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet zo goed voelde, blijkt dit inderdaad uit het gehoorverslag van dit onderhoud (notities CGVS II, p. 12). Er werd toen gepauzeerd en uit de notities blijkt dat na de pauze het onderhoud hervat kon worden en verzoeker verder kon vertellen. Dat verzoeker inderdaad bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij psychologische problemen had en evenmin bij het begin van het eerste onderhoud bij het CGVS, is toch een indicatie dat verzoeker deze problematiek zelf niet beschouwde als hem verhinderend om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker op de vraag of hij meende in aanmerking te komen voor bijzondere procedurele

noden, zelf “nee” antwoordde (administratief dossier stuk DVZ, vragenlijst bijzondere procedurele noden d.d. 12 november 2019).

Verzoeker slaagt er dus niet in om afbreuk te doen aan het motief dat, hoewel hij soms moeite had om coherente verklaringen af te leggen, er nergens kan uit afgeleid worden dat zijn tekortschietende verklaringen aan een aandoening te wijten zouden zijn, evenmin doet hij afbreuk aan het motief dat er hem bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen werden verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kon worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 48/9, § 4, de beoordeling van de bijzondere procedurele noden op zichzelf niet vatbaar is voor beroep.

2.3.4.4. Vervolgens uit verzoeker kritiek op de motieven inzake zijn verboden relatie met F., een gehuwde vrouw.

2.3.4.4.1. Inzake het moment waarop de relatie werd beëindigd, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij verklaard heeft dat hij zijn relatie met deze vrouw beëindigde maar dat hij in telefonisch contact bleef met haar, wat volgens hem niet in strijd is met zijn antwoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tot aan zijn vertrek een relatie met haar had. De Raad wijst er vooreerst op dat een affectieve relatie hebben met iemand verschilt met het louter telefonisch contact houden met iemand. Daarnaast moet echter worden benadrukt dat verzoeker, toen hij bij het CGVS werd geconfronteerd met zijn verklaring op de DVZ, ontkende dat hij dit daar zo meegedeeld had (CGVS II, p. 15). Door nu in het verzoekschrift dit niet meer te ontkennen maar er een uitleg *post factum* aan te geven, doet verzoeker geen afbreuk aan het motief in dit verband.

2.3.4.4.2. Inzake het moment waarop verzoeker vernam dat deze vrouw nog in leven was, terwijl hij eerder had vernomen dat ze overleden was, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij deze precieze datum niet meer kent en dat rekening had moeten worden gehouden met zijn psychische toestand. Verzoeker verwijst ook naar een uittreksel uit “*La vie psychique des réfugiés*” van Elise Pestre van 2010, waaruit blijkt dat vluchtelingen moeite kunnen hebben met de chronologie van gebeurtenissen. Deze uitleg achteraf neemt niet weg dat verzoeker eerst verklaarde op 17 mei 2021 dat hij een maand eerder vernomen had dat ze nog leefde (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17 mei 2021, hierna: CGVS I, p. 20) en dat hij op 8 september 2021 verklaarde “*Ik heb niet gezegd een maand. Ik heb gezegd: vorig jaar.*” (CGVS II, p. 11). Nu stelt verzoeker louter dat hij het niet meer weet.

2.3.4.4.3. De motieven over haar verjaardag en over hun eerste afspraakje tijdens de feestdag Ashura, in het kader waarvan verzoeker stukken 6 en 7 bij het verzoekschrift voorlegt, beschouwt de Raad als overtuigende motieven. Kritiek hierop doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

2.3.4.4.4. Wat er ook van zij, uit hetgeen hierna volgt blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Iran een risico op vervolging of op ernstige schade loopt omwille van deze (vermeende) relatie en de ontdekking ervan, zodat de al dan niet geloofwaardigheid van deze relatie hieraan ondergeschikt is.

2.3.4.5. Inzake de ontdekking van de verboden relatie en de gevolgen daarvan voor verzoeker, stelt hij in het verzoekschrift dat hij wel degelijk verklaard heeft dat hij bang was van haar schoonfamilie, dat haar man haar had proberen te verbranden, dat de politie hem kwam zoeken, dat er vorig jaar nog het incident met de snelkookpan was, dat F door dit incident verwondingen had aan haar ogen. Verzoeker wijst er ook op dat hij zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zeer slecht voelde en dat praten over zijn verleden met F. ingewikkeld is voor hem, hij dacht immers eerst dat ze dood was, wat hem in een zware depressie bracht. Het CGVS had hiermee rekening moeten houden tijdens het gehoor. Verzoeker heeft Iran al verlaten in 2015 en wijst erop dat hij dacht dat F. gestorven was, toen hij ontdekte dat dit niet het geval was, heeft hij wat informatie over haar gekregen, maar hij praat niet veel met haar.

De Raad wijst erop dat verzoekers uitleg in het verzoekschrift geen betrekking heeft op wat hij persoonlijk vreest van zijn F.'s (ex-)schoonfamilie, maar zich beperkt tot wat F. zelf heeft meegemaakt. Deze uitleg werpt dus geen nieuw licht op de vaststelling dat verzoeker niet concreet kon zeggen wat hij bij een terugkeer precies vreest vanwege die familie. Waar verzoeker erop wijst dat het voor hem zeer moeilijk is om over zijn relatie met F. te praten, kan dit misschien wel blijken maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker toch zou moeten kunnen vertellen wat hij concreet vreest vanwege die familie

bij een terugkeer. Hij heeft immers de vrees voor die familie aangehaald als een vluchtmotief. Verzoekers uitleg doet bijgevolg geen afbreuk aan volgend motief:

"Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat u vreest voor uw leven door de Iraanse autoriteiten en door F. J. en zijn familie omwille van uw verboden relatie (Vragenlijst CGVS d.d. 6 oktober 2020) en u ook bij uw eerste onderhoud op het CGVS aangeeft dat u Iran bent ontvlucht omwille van uw verboden relatie (CGVS I, p. 11-12), kan u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud frappant genoeg nog minder concreet aanduiden wat u bij terugkeer precies vreest omwille van uw verboden relatie. U zegt slechts dat er geen wetten zijn, dat u te maken hebt met zotte mensen en dat u niet weet wat u te wachten staat (CGVS II, p. 16). Indien u daadwerkelijk een vrees op vervolging hebt bij terugkeer naar Iran omwille van uw relatie met F. mag worden verwacht dat u zich hierover uitvoerig zou hebben geïnformeerd ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten, wat u blijkbaar allerm minst heeft gedaan. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat F. ondertussen gescheiden is (CGVS II, p. 12) maar kan u slechts zeggen dat u denkt dat dit een paar jaar geleden is en dat ze verplicht is om bij haar voormalige schoonfamilie te blijven wonen (CGVS II, p. 13). U weet bijzonder weinig te vertellen over haar merkwaardige huidige persoonlijke situatie (CGVS II, p. 13). Aangezien u sedert november 2020 tot mei 2021 terug contact hebt gehad met F., zelfs in die mate dat het voor u onduidelijk is of u al dan niet nog een relatie hebt maar haar (CGVS II, p. 12), kan van u verwacht worden dat u gedetailleerd zou kunnen vertellen over haar scheiding en huidige levensomstandigheden. Het gebrek aan informatie ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees. Bovendien koppelt u de actualiteit van uw vrees ten aanzien van de voormalige schoonfamilie van F. aan een incident met een snelkookpan (CGVS II, p. 14) dewelke door de moeder en zus van F. een jaar geleden opzettelijk tot ontploffing zou zijn gebracht (CGVS II, p. 12-13). Dit is echter een blote bewering die u niet weet hard te maken. Zo kan u, hoewel u aangeeft foto's van het incident gekregen te hebben, geen begin van bewijs hiervan neerleggen. De foto's die M., een oude klasgenoot, u zou hebben doorgestuurd, hebt u niet meer omdat uw gesm stuk is (CGVS II, p. 13) en een bewijs voor de ziekenhuisopname van F. naar aanleiding van de ontploffing kan u naar eigen zeggen niet meer verkrijgen (CGVS II, p. 13). Frappant genoeg hebt u zich bij M. ook niet verder geïnformeerd over de ontploffing (CGVS II, p. 14). Nochtans dient enerzijds vastgesteld te worden dat M. u kon contacteren, volgens u via gemeenschappelijke vrienden (CGVS II, p. 13) waardoor aangenomen kan worden dat u ook hem nog via gemeenschappelijke vrienden kan en kon bereiken en blijkt anderzijds dat M. degene was die u in contact gebracht met F. (CGVS II, p. 13). Bijgevolg is niet in te zien waarom het voor u onmogelijk zou zijn bijkomende informatie te verzamelen, de foto's nogmaals via hem zou kunnen laten opsturen of waarom u eenvoudigweg niet over meer informatie beschikt. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt nochtans verwacht dat hij zich zo veel als mogelijk informeert over alle elementen die verband houden met zijn asielrelaas. De vaststelling dat u maandenlang terug contact hebt gehad met F. maar niet weet wanneer ze zou gescheiden zijn, dat u terug contact hebt (gehad) met M. doch geen bijkomende informatie hebt gevraagd, is dan ook weinig aannemelijk en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van F. J. en de rest van de voormalige schoonfamilie van F.."

In het verzoekschrift vervolgt verzoeker dat zijn vrees voor de autoriteiten als gegrond moet worden beschouwd, aangezien het CGVS zelf erkent dat personen in overspelige relaties in Iran ernstige problemen riskeren. Verzoeker wijst er ook op dat hij Iran reeds vele jaren geleden heeft verlaten en dat hij heeft verklaard dat hij zich niet wilde informeren, dat hij zich geïnformeerd heeft bij zijn familie toen hij in Nederland verbleef maar geen informatie kon vinden en dat hij zich niet bij zijn vriend M. heeft geïnformeerd omdat die in Teheran woont en hij er niet veel contact meer mee heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen, wat geen afbreuk kan doen aan de motieven in dit verband. De Raad sluit zich erbij aan dat het feit dat verzoeker zich hierover niet wenste te informeren, terwijl hij stelt wel nog contact te hebben met zijn familie (CGVS I, p. 4), klemmt met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de autoriteiten omwille van de verboden relatie. Er wordt inderdaad niet ontkend dat er in Iran zware straffen staan op overspelige relaties, maar mocht verzoeker werkelijk vrezen dat de Iraanse autoriteiten van deze relatie op de hoogte zijn en hem daarvoor zouden vervolgen, kan worden aangenomen dat hij of zijn familie toch op de hoogte zou zijn van het feit of er een officiële juridische procedure tegen hem gestart is. Verzoeker weet dit niet, hij legt enkel uit dat de familie van F. een klacht heeft ingediend en niet weet, wel denkt, dat ze hem vervolgd hebben, hij stelt dat omdat hij er niet meer is, het niet meer bewezen kan worden (CGVS II, p. 14).

De Raad sluit zich er bijgevolg bij aan dat verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran omwille van een verboden relatie niet geloofwaardig is.

2.3.4.6. Inzake zijn bekering wijst verzoeker erop dat hij voldoende informatie verstrekt heeft om te bewijzen dat zijn religieuze bekering reëel is.

2.3.4.6.1. Waar in de bestreden beslissing overwogen wordt dat zijn oppervlakkige antwoorden niet getuigen van diepgaande reflectie noch van een doorleefdheid, wijst verzoeker erop dat hij een gedetailleerde getuigenis heeft afgelegd over zijn religieuze bekering met een gevoel van ervaring, hij verwijst naar zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS (CGVS I, p. 10, 11, 12, 13, 14 en CGVS II, p. 16, 17-18). Verzoeker wijst er ook op dat hij de Islam en het Christendom vergeleek om zijn bekering te verklaren (CGVS II, p. 17-18 en CGVS I, p. 14). Verzoeker wijst erop dat hij de Islam beschrijft zoals hij die begrijpt en zoals deze in Iran door sommige mensen (onder andere door de familie van F.) wordt gepraktiseerd. Hij nuanceerde zijn opmerkingen en erkende dat vergeving ook in de Koran voorkomt en dat niet alle Moslims slecht zijn, hij is echter van mening dat zijn visie niet langer verbonden is met die van de Islam en dat de christelijke godsdienst toleranter is. Hij verwijst naar zijn verklaringen over het Christendom (CGVS I, p. 15 en p. 16). Hij wijst erop dat hij de Bijbel verschillende keren gelezen heeft, zonder hem eerst te begrijpen, dit betekent niet dat hij alles uit het hoofd kent, het is dan ook excessief dat van hem geëist wordt dat hij precies zegt waar polygamie in de Bijbel wordt overwogen. Hij gaf voldoende informatie om te bewijzen dat hij deze godsdienst goed kent.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift voornamelijk beperkt tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen. Er mag echter worden verwacht dat verzoeker, die verklaart zich tot het Christendom bekeerd te hebben in een land waar dit verboden is, voldoende details kan geven over de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, en de wijze waarop hij het geloof opvat en beleeft.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker geen kritiek uit op het motief dat zijn bekering voortvarend is gebeurd, nu verzoeker zich na de openbaring van zijn vriend N. reeds na enkele gesprekken en een speciale vervulling tot het Christendom kwam. Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan het motief dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de Islam naar het Christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is, waarbij men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan.

Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn afgelegde verklaringen en stelt hij dat hij niet akkoord gaat met de conclusies daarover door de commissaris-generaal. Door echter louter te verwijzen naar zijn reeds afgelegde verklaringen, vermag verzoeker geen afbreuk te doen aan de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt duidelijk dat hij het niet eens is met de visie van de commissaris-generaal, maar de Raad merkt op dat waar verzoeker verwijst naar zijn gedetailleerde getuigenis met een gevoel van ervaring (CGVS I, p. 10, 11, 12, 13, 14 en CGVS II, p. 16, 17-18), inderdaad blijkt dat dat hij geen concrete en doorleefde ervaringen kan vertellen. Verzoeker kwam in contact met het Christendom via zijn vriend N., van wie hij merkte dat die een drastische omkering in zijn gedrag had, hij bevond zich namelijk in een gelijkaardige situatie als verzoeker (een emotionele break-up) maar hij kon ermee omgaan, in tegenstelling tot verzoeker (CGVS I, p. 12). Dit gedrag van zijn vriend had een effect op hem en dit motiveerde verzoeker om op zoek te gaan naar de oorzaak van dit specifiek gedrag (CGVS I, p. 13), dit bleek N.'s bekering tot het Christendom te zijn. Verzoeker begon toen opzoeken te doen en op een nacht had hij een speciale vervulling, hij had een speciaal gevoel (CGVS I, p. 13). Verzoeker zet verder op geen enkele concrete wijze uiteen waaruit dit speciaal gevoel wel zou bestaan. Ook wanneer hij vervolgens vertelt dat N. dan het onze vader gebed voorlas voor verzoeker en dit voor hem een speciaal moment was, hij voelde gevoelens die hij nog nooit had gevoeld in zijn leven (CGVS I, p. 13), verduidelijkt hij niet wat hem op dat ogenblik overkwam. Hij legt uit dat hij dit speciaal gevoel niet kan omschrijven omdat dit moeilijk te begrijpen en te beschrijven is en dat hij het nu niet meer heeft, gezien zijn slechte welzijnstoestand (CGVS II, p. 16). Hij verbindt dit gevoel met de Heilige Geest (CGVS II, p. 17). De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn stelling dat dit weinig doorleefd overkomt en dat verzoeker niet overtuigt door louter een christelijk concept aan te halen.

Door louter opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen over de verschillen tussen het Christendom en de Islam, doet verzoeker geen afbreuk aan volgend motief: *“Inzake uw bekeringsproces verwijst u ook naar de negatieve dingen in de islam die u in positieve vorm terugvond in het christendom. Voor wat betreft de negatieve zaken in de islam spreekt u over vrouwen die als seksslavinnen aanzien worden, over mannen die meerdere vrouwen mogen hebben en over vaders die hun minderjarige dochters uithuwelijken. Voor wat betreft het positieve in het christendom komt u dan weer niet verder dan te*

spreken over een vriendelijke en vergevende christelijke god waarmee rechtstreeks contact mogelijk is (CGVS II, p. 17). Echter moet u vervolgens toegeven dat niet alle moslimmannen vrouwen als seksslavinnen zien (CGVS II, p. 17) en gevraagd of vergeving ook voorkomt in de Koran, moet u eveneens toegeven dat dit zo is (CGVS II, p. 18). Gevraagd of polyamorie in de Bijbel voorkomt, verklaart u van niet. Dit is verwonderlijk aangezien u zelf verklaart dat u de Bijbel, zelfs meermaals, gelezen hebt (CGVS I, p. 12, p. 13, p. 14), u naar eigen zeggen u weg gevonden hebt in de Bijbel (CGVS II, p. 17) en u bijbelstudie gevolgd hebt (CGVS II, p. 5). Immers dient aangestipt dat polyamorie wel degelijk en meermaals voorkomt in de Bijbel, meer bepaald in het oude testament, waarin staat dat onder meer Abraham, Jacob en David meerdere vrouwen hadden. Aangezien u zelf aanhaalde dat het verhaal van de overspelige vrouw voor u het meest interessante was (CGVS I, p. 15 & CGVS II, p. 18), werd u gevraagd wat u er specifiek interessant aan vond. Dit is slechts de vergiffenis van god voor de overspelige vrouw (CGVS II, p. 18). Aangezien vergiffenis eveneens voorkomt in de islam en de Koran, kan u met een dergelijk algemeen en vaag antwoord niet overtuigen. Er werd u bijgevolg gevraagd waar het verschil ligt tussen vergeving in het christendom en vergeving de islam (CGVS II, p. 18), doch opnieuw komt u niet verder dan te verklaren dat vergeving in de islam niet altijd het geval is, dat je in het christendom naar jezelf moet kijken en dat je de zondes van de andere niet moet beoordelen (CGVS II, p. 18). Dergelijke oppervlakkige antwoorden getuigen niet van enige diepgaande reflectie noch van een doorleefdheid die kan worden verwacht van iemand die in een land als Iran de islam afvalt en zich bekeerd naar een voor moslims verboden religie als het christendom. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw bekering.”

Waar hij stelt dat het excessief is te eisen dat hij zou weten waar in de Bijbel polygamie wordt vermeld, merkt de Raad op dat het geheel van de motieven van de beslissing moet worden gelezen. De bekering tot het Christendom van verzoeker steunt op tal van verschillende overwegingen en niet enkel op dit element. Er wordt niet ontkend dat verzoeker inderdaad wel bepaalde informatie kon verschaffen over het Christendom en de Bijbel. De Raad merkt echter op dat deze kennis gemakkelijk ingestudeerd kan worden zonder dat men zich er oprecht voor interesseert en zonder dat uit deze studie een oprechte overtuiging kan worden afgeleid. Het doet tevens geen afbreuk aan de bevinding dat verzoekers kennis enkele hiaten betreft, zoals verder wordt gesteld. Verzoeker weet niet wat de goede week is en heeft in België Pasen zomaar laten voorbijgaan (CGVS II, p. 23). Dit is nochtans het belangrijkste christelijke feest.

2.3.4.6.2. Inzake het onvoldoende informatie verschaffen over zijn vriend N. en diens religieuze bekering, wijst verzoeker op zijn afgelegde verklaringen (CGVS I, p. 12, 14 en CGVS II, p. 19 en 20). Hij benadrukt vervolgens dat hij Iran heeft verlaten in 2015 en sindsdien geen contact heeft gehad met N. Verzoeker stelt dat hij, gezien het gedateerde karakter van de gebeurtenissen en zijn ernstige psychologische problemen, de informatie die hij over N. kon geven, volstaat.

De Raad verwijst naar wat hierboven gesteld wordt over verzoekers vriend N. Dat hij sinds 2015 geen contact meer heeft met N., neemt niet weg dat N. de kernfiguur was die verzoeker introduceerde tot het Christendom en dat hij daarom enige interesse zou moeten betonen waarom en door wie N. bekeerd was, wat hem precies overtuigd heeft, of de kerk waarnaar hij ging een huiskerk was, hoe hij zijn geloof beleed en zijn bekeringsproces. Waar in het kader van een oprechte bekering kan worden aangenomen dat daarmee een openbaring en verbondenheid met N. gepaard zou gaan en dat hij verzoekers leven drastisch zou hebben veranderd, zeker in de specifieke Iraanse context, mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker beter op de hoogte zou moeten zijn over de situatie van N. Dit hiaat in verzoekers kennis over de kernfiguur van zijn bekering, zet de geloofwaardigheid van zijn bekering ook op de helling.

Inzake verzoekers kritiek in het verzoekschrift dat deze gebeurtenissen dateren van een tijdje geleden en dat hij Iran reeds bijna 7 jaar geleden verlaten heeft, merkt de Raad op dat verzoeker zelf beslist heeft om na een verblijf van enkele jaren in Nederland en een daar doorlopen asielprocedure, nog een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Verzoeker heeft hierbij een samenwerkingsplicht, hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Louter stellen dat de gebeurtenissen te lang geleden zijn, ontslaat verzoeker niet van zijn samenwerkingsplicht. Verzoeker kan het CGVS niet verwijten hem vragen te stellen over een sleutelfiguur voor zijn bekering in Iran.

2.3.4.6.3. Inzake zijn geloofsbeleving in België legt verzoeker uit dat hij na zijn vlucht uit Iran gedurende enkele jaren in Nederland verbleef, waar hij zeer actief was op religieus vlak. Daarna is zijn geestelijke

gezondheidstoestand aanzienlijk verslechterd, en nog meer toen hij te horen kreeg dat F. was overleden. Zelfs nu hij weet dat dit niet zo is, wordt hij er niet beter op. Hij verwijst naar zijn verklaringen over zijn religieuze activiteiten in Nederland (CGVS II, p. 8-9 en CGVS I, p. 17-18) en zijn religieuze activiteiten in België (CGVS I, p. 18-19, CGVS II, p. 22-23, p. 24). Verzoeker meent dat de interpretatie van het CGVS abusief en subjectief is, iemand kan christen zijn zonder deze godsdienst elke dag te belijden, verzoeker lijdt aan een zware depressie en heeft zich van de wereld geïsoleerd, hij woont in een opvangcentrum ver van Brussel en heeft niet de financiële middelen om regelmatig naar de kerk in Brussel te gaan. Niettemin heeft hij tijdens de eerste lockdown enkele bijbelcursussen georganiseerd in zijn opvangcentrum, dit waren eerder religieuze discussies met enkele vrienden van het centrum. Zijn persoonlijke onderhouden waren pas anderhalf jaar later, zodat het normaal is -ook gezien zijn psychische toestand- dat hij niet meer kan zeggen hoe vaak deze hebben plaatsgevonden en wat daar precies werd besproken. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen (CGVS II, p. 23-24). Verzoeker wijst erop dat hij in Iran nog niet aan dezelfde psychische problemen leed als nu en dat hij toen nog geen medicatie nam, hij wijst op zijn verklaringen (CGVS I, p. 11). Inzake het kaartje dat hij naar aanleiding van zijn doop kreeg van een kind, stelt verzoeker dat hij dit kind niet persoonlijk kende en daarom zijn naam niet kent. Verzoeker wijst er ook op dat niet wordt betwist dat hij in Iran werd veroordeeld tot 70 zweepslagen wegens het niet in acht nemen van de ramadan, dit volstaat om aan te tonen dat verzoeker zich losmaakt van de Islam en dat hij opnieuw het slachtoffer van vervolging zal worden bij terugkeer, verzoeker wijst erop dat uit rechtspraak blijkt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn religieuze activiteiten afzweert. Verzoeker besluit dat, gezien zijn verklaringen, het CGVS niet met recht kan concluderen dat zijn bekering uit opportunistische overwegingen heeft plaatsgevonden. Hij benadrukt dat hij uit een moslimfamilie komt en zelf een moslim was. Gezien de tijd en investering die verzoeker in zijn religieuze activiteiten in Europa gestoken heeft en gezien de informatie die hij tijdens zijn gehoren kon geven kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker christen is. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf verklaard heeft dat hij sinds hij in België is, ver is van zijn religie door corona en door zijn welzijnstoestand (CGVS II, p. 23). Door erop te wijzen dat hij in Nederland wel veel actiever was, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling inzake zijn weinige activiteiten in België. In het verzoekschrift betwist hij zijn geringe activiteiten in België niet en benadrukt hij dat hij aan een depressie lijdt en zich van de wereld heeft geïsoleerd, hij verwijst opnieuw naar zijn afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij echter geen afbreuk aan volgend motief: *"Dat er weinig geloof dient gehecht te worden aan uw beweerde bekering blijkt tevens uit uw gebrek aan interesse in de beleving van uw geloof in België. Sinds uw aankomst in België heeft u geen enkele noemenswaardige activiteit gedaan of ondernomen met betrekking tot uw nieuwe geloof. U bent niet aangesloten bij een geloofsgemeenschap (CGVS I, p. 18). U hebt enkel op de trein een vrouw ontmoet die u vertelde over een kerk (CGVS I, p. 18) doch tijdens het tweede onderhoud blijkt dat u behalve één of twee telefoongesprekken, geen contact hebt onderhouden met haar (CGVS II, p. 22). Tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud bent u naar eigen zeggen maar tweemaal naar een online bijbelstudie geweest (CGVS II, p. 22) en wijdt u dit aan uw slechte welzijn en gebruik van medicatie (CGVS II, p. 22). Van iemand die een nieuwe religie heeft ontdekt en aanhaalt bekeerd te zijn, mag echter worden verwacht dat die meer dan een bijzondere interesse heeft in die nieuwe religie, en daar dan ook naar leeft. U zou weliswaar enig contact hebben met een zekere pastoor Ahmad die verbonden is aan de kerk in Brussel doch zelf bent u niet naar de kerk geweest (CGVS II, p. 22). Pasen hebt u ook niet gevierd (CGVS II, p. 23). Wat de goede week is, weet u zelfs niet (CGVS II, p. 23). Gevraagd waarom u Pasen niet gevierd hebt, geeft u aan dat u sinds u in België bent, u ver van uw religie verwijderd bent (CGVS II, p. 23). Hoewel in uw opvangcentrum er nog twee andere koppels bekeerd zijn, weet u evenmin of zij Pasen gevierd hebben (CGVS II, p. 23). Het loutere feit dat u Pasen zomaar liet voorbijgaan, nochtans het belangrijkste christelijke feest, ondergraaft op zich al de oprechtheid van uw geloofsovertuiging en -beleving."*

Verzoeker verwijst vervolgens naar de Bijbelcursussen die hij in België in het opvangcentrum zou hebben gegeven en zegt dat het normaal is dat hij daar niet meer informatie over kan geven, gezien zijn interviews pas anderhalf jaar daarna plaatsvonden en gezien zijn psychische toestand. Hij wijst erop dat hij wel informatie kon geven over deze godsdienstige sessies nu hij verklaarde dat hij lessen van zijn pastoor over verlossing uit het leven op pdf-bestanden had en deze lessen hier gaf (CGVS II, p. 23-24). De Raad wijst erop dat het feit dat verzoeker één onderwerp kon vermelden, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker niet kon aangeven hoeveel keer hij die Bijbelstudies gaf en dat hij over de verlossing niet kon vertellen waar in de Bijbel dit voorkomt. Verzoeker gaat niet in op het motief dat hij een onaannemelijke verklaring geeft voor zijn afstand nemen van de Bijbel, namelijk dat hij zich door een vechtpartij niet goed voelde.

Waar verzoeker verwijst naar zijn psychische toestand, wordt erop gewezen dat hem tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd om attesten voor te leggen van zijn psychische behandeling (CGVS II, p. 10) maar dat hij dit niet gedaan heeft. Evenmin heeft hij bij huidig verzoekschrift recente attesten voorgelegd waaruit blijkt dat hij in behandeling is. voor het overige wordt verwezen naar punt 2.3.4.3. van dit arrest.

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het feit dat hij de naam van het kind niet kende, zelfs al staat deze vermeld op het kaartje. Dat verzoeker gedoopt is, brengt niet mee dat zijn bekering oprecht is. De Raad sluit zich erbij aan dat het de oprechtheid van de bekering aantast wanneer een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering. Verzoeker maakt de oprechtheid van zijn bekering niet aannemelijk met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en geloofspraktijk. Verzoekers doopsel in 'De Rank'-kerk heeft duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze manier de vluchtelingenstatus te verwerven.

Dat verzoeker werd veroordeeld tot 70 zweepslagen omdat hij in 1394 (2015-2016) de Ramadan niet correct beleefde, volstaat in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert, niet om aan te tonen dat hij zich losmaakt van de Islam en dat hij opnieuw het slachtoffer van vervolging zal worden bij een terugkeer naar Iran. De Raad sluit zich aan bij volgend motief: *“Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u aanhaalt in het verleden veroordeeld te zijn geweest tot 70 zweepslagen omwille van het niet correct beleven van de Ramadan in 1394 (2015-2016) (vragenlijst DVZ). Ter staving legt u enkele foto's neer betreffende de littekens die u naar aanleiding daarvan op uw rug hebt. Er dient echter te worden opgemerkt, hoe betreuenswaardig bovenstaande arrestatie ook is, u zelf dit incident bij het CGVS niet aanhaalt wanneer wordt gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Iran en welke feiten de oorzaak waren voor uw vlucht uit Iran (CGVS I, p. 11-12). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u weliswaar veroordeeld en gestraft werd, maar dat u omwille van deze feiten nadien geen problemen meer hebt ondervonden met de autoriteiten (CGVS I, p. 6). Bijgevolg kan deze dan ook bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd worden. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat deze arrestatie niet kan worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

2.3.4.6.4. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij inzake zijn bekering heeft neergelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

2.3.4.6.5. De Raad sluit zich om bovenstaande redenen aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in Iran heeft bekeerd tot het Christendom omwille van een oprechte overtuiging. Bijgevolg kan ook niet worden aanvaard dat hij op basis van zijn geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Dit vormt ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde religieuze engagement na zijn aankomst in Europa. Zijn deelname aan christelijke activiteiten in Nederland en zijn uiterst beperkte activiteiten in België hebben een opportunistisch karakter om op deze basis de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn bekering in Iran opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat verzoeker het motief niet kan ontkrachten dat hij in Europa eerder omwille van opportunistische redenen actief was in de kerk. In dit geval is er bijgevolg geen sprake van een werkelijke religieuze overtuiging en praktijk die verzoeker zal verder zetten in zijn land van herkomst waardoor hij aan een reëel risico op vervolging wordt blootgesteld. De Raad herhaalt dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij sinds hij in België is, ver is van zijn religie (CGVS II, p. 23).

De Raad wijst er ook op dat uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 6, landeninformatie, stuk 3: COI Focus “Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of dat ze veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gedaan, gezegd of op het internet hebben gezet. Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoeker al eerder een verhoogd risicoprofiel had, waardoor hij bij een terugkeer geen groter risico loopt om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven

aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn christelijke activiteiten in Europa.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt *in casu* evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont immer niet aan dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving of door de autoriteiten en hoe dan ook toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.7. Inzake zijn engagement voor de Koerdische zaak in België en Nederland, wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij verklaard heeft slechts een sympathisant te zijn en geen lid van een partij, dit verklaart zijn beperkte kennis. Verzoeker meent dat zijn activiteiten niet opportunistisch zijn want reeds in Nederland had hij zulke activiteiten. Ondanks het beperkte karakter ervan, blijkt uit documentatie dat verzoeker daardoor het risico loopt vervolgd te worden, verzoeker citeert in dit verband uit een rapport van OSAR "Iran: mise en danger des personnes kurdes actives sur le plan politique" van 27 september 2018. Verzoeker wijst erop dat zijn politieke activiteiten zichtbaarheid hebben gekregen doordat er foto's en video's zijn gepubliceerd, met name op Facebook. Hij verwijst naar zijn verklaringen (CGVS I, p. 8, p. 12 en CGVS II, p. 5, p. 7-8, p. 9, p. 14-15). Verzoeker verwijst ook naar het rapport "Update on the situation for Christian converts in Iran" van The Danish Immigration Service van juni 2014 en naar rechtspraak van de Raad.

Door louter te verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen inzake zijn deelname aan activiteiten voor de Koerdische zaak, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven in dit verband van de bestreden beslissing. De verwijzing naar het rapport van OSAR van 27 september 2018, naar het rapport van The Danish Immigration Service en naar rechtspraak van de Raad, doet aan deze motieven evenmin afbreuk. Het rapport van OSAR maakt melding van het feit dat wanneer Koerden in het buitenland politieke activiteiten hadden, dit een invloed kan hebben op de straf die hen in Iran kan worden opgelegd. Kritiek die geuit wordt op online media, kan een invloed hebben op de straf. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete kritiek uit op de motieven van de beslissing die stellen dat zijn activiteiten in België zeer beperkt waren, dat hij geen concrete aanwijzingen heeft dat hij omwille van vier deelnames in het vizier zou zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten, dat uit de voorgelegde printscreens van een Facebookpagina van een vriend niet op te maken valt dat verzoeker aanwezig was op een betoging en dat uit foto's blijkt dat verzoeker deelnam aan een protestactie samen met andere personen maar uit deze loutere deelname blijkt niet dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, laat staan dat ze verzoeker zouden viseren bij een eventuele terugkeer. Inzake het filmpje op de Facebookpagina van iemand anders waarop verzoeker te zien is, is er geen verwijzing naar zijn identiteit. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn beperkte deelname aan politieke activiteiten in het buitenland, zodat hij niet aannemelijk maakt daarvoor bij een terugkeer bestraft te worden. Inzake het rapport van The Danish Immigration Service blijkt dat dit stelt dat de Iraanse autoriteiten het internet monitoren en dat personen die in Iran christelijke boodschappen op het internet plaatsen, gearresteerd en vervolgd kunnen worden en computers in beslag kunnen nemen. De Raad benadrukt dat dit artikel handelt over christenen in Iran zelf, en dat hierboven reeds werd overwogen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving of door de autoriteiten. In dit verband wordt verwezen naar punt 2.3.4.6. van dit arrest. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet ter zake dienend omdat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben.

Verzoeker doet bijgevolg geen afbreuk aan volgende motieven van de bestreden beslissing, waarbij de Raad zich aansluit:

"Tot slot dient vastgesteld dat u ook uw beweerde engagement voor de Koerdische zaak in België en Nederland niet aannemelijk hebt gemaakt. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/ of moeilijkheden in het

land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

U verklaarde hieromtrent dat u in België hebt deelgenomen aan een betoging georganiseerd door PJAK die plaatsvond voor de Iraanse ambassade in Brussel op 13 januari 2021 (CGVS I, p. 8 & CGVS II, p. 7) alsook dat u hebt deelgenomen aan een protestactie van PJAK in Luik (CGVS I, p. 8), dat u aanwezig was op een feest georganiseerd door Komala in Nederland (CGVS I, p. 8) en dat u hebt deelgenomen aan een betoging georganiseerd door Komala voor de Iraans ambassade in Den Haag Nederland (CGVS II, p. 7). U beweert sympathisant te zijn en daarom te hebben deelgenomen aan deze vier en dus beperkt aantal activiteiten (CGVS II, p. 7). Indien u werkelijk een sympathisant bent van deze Koerdische politieke en in Iran verboden partijen, dan mag van u verwacht worden dat u minstens over enige basiskennis van deze twee partijen beschikt. Het tegendeel is echter waar. Hoewel u in eerste instantie aangeeft te weten wanneer Komala ontstond en verklaart dat ze net na of tijdens de revolutie actief waren, moet u, wanneer dan expliciet naar hun ontstaansgeschiedenis wordt gevraagd toegeven het eigenlijk niet te weten (CGVS II, p. 5). Evenmin kent u – ondanks dat u beweert op het feest aanwezig te zijn geweest om te luisteren en te leren – de naam van de afsplitsing van Komala die het feest organiseerde (CGVS II, p. 5-6) en weet u niet wie de leider is van de partij (CGVS II, p. 6). Dezelfde vaststellingen kunnen worden gedaan voor wat betreft uw kennis van de partij PJAK. Ook hier weet u niet wanneer de partij ontstaan is, noch wie de huidige leider is of waar exact in de bergen van Koerdistan ze hun hoofdkwartier hebben (CGVS II, p. 9-10). U hebt geen idee hoe de politieke vleugel van de partij heet en hoort het donderen in Keulen wanneer de naam Kodar (= politieke vleugel van PJAK) u voor de voeten geworpen wordt. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u geenszins overtuigen dat u een bewust en onderlegd engagement voor (één van) deze beide partijen hebt waardoor besloten dient te worden dat uw deelnames aan hun activiteiten hoogstwaarschijnlijk slechts ingegeven zijn uit opportunisme teneinde u op deze manier alsnog en bijkomend een politiek profiel aan te meten.

In dit verband kan erop gewezen worden dat uw activiteiten voor de PJAK in België, die u aan de hand van een aantal foto's aantoonde, zeer gelimiteerd blijken te zijn. Zo beperkte uw bijdrage zich tot twee activiteiten, een betoging in Brussel voor de ambassade en een betoging in Luik, waarbij uw aanwezigheid zich beperkte tot een loutere deelname en het roepen van slogans (CGVS II, p. 7). U hebt zelf ook geen concrete aanwijzingen dat u omwille van uw vier deelnames in het vizier zou gekomen zijn van de Iraanse autoriteiten. Hiernaar gevraagd deelt u slechts mee dat de Ettelaat in Iran van alles op de hoogte is (CGVS II, p. 9) en dat u voor de ambassade geweest bent waar alles wordt gefilmd (CGVS II, p. 9). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw aanwezigheid op de betoging in Luik ook op te maken zou zijn uit foto's die door uw vriend K.R. op zijn Facebookprofiel werden geplaatst (CGVS II, p. 5) en waarvan u een printscreen voorlegt. Op deze printscreens is echter niet uit te maken dat u aanwezig bent geweest op de betoging, laat staan dat uw identiteit vermeld staat. Het desbetreffende bericht op het Facebookaccount van K. R. werd twaalf keer geliket maar niet door u. U beweert verder dat een filmpje van uw aanwezigheid voor de ambassade werd gepost op het Facebookprofiel van ene Farshad of ene Behnam, waar u evenwel tot op heden geen print van hebt overgemaakt of link van hebt doorgestuurd (CGVS II, p. 5) hetgeen u bijgevolg dus niet aantoonde. Op basis van de fotokopieën die u inzake de betoging aan de ambassade voorlegt, kan slechts afgeleid worden dat u met mondmasker en PJAK-vlag ter hand aanwezig was. Bovendien blijkt uit uw foto's dat u deel uitmaakte van een groter geheel van manifestanten. Louter uit uw deelname aan deze protestactie kan niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement geviseerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. U toont het tegendeel overigens ook niet aan.

Ten overvloede kan hieraan nog worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste onderhoud aangeeft dat uw goede vriend H. de vicepresident is van de afdeling in Luik (CGVS I, p. 9). Tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u geenszins meer zeker bent dat H. betrokken is bij PJAK. U weet zelfs niet of hij bij PJAK dan wel PKK betrokken is (CGVS II, p. 7). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw politiek engagement.

Voor wat betreft uw aanwezigheid op het feest van Komala geeft u aan dat u een van de hoofddansers was (CGVS I, p. 8) en dat het filmpje door een vriend werd teruggevonden op Facebook (CGVS II, p. 5). Het filmpje werd gepost door het profiel 'Hiroo Mahmwadzadah' op 1 maart 2017, werd intussen 523 bekeken, 125 geliked en voorzien van 9 commentaren. Noch in het filmpje noch in de commentaren is er echter enige verwijzing naar uw identiteit. Het videofragment duurt 48 minuten en 15 seconden en u komt sporadisch eens in beeld. Bovendien blijkt uit het fragment dat u deel uitmaakte van een groter geheel van aanwezigen. Louter uit uw deelname aan deze bijeenkomst kan niet opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van uw aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat u omwille van een

verondersteld ernstig politiek engagement gevisieerd zou worden door de Iraanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer. U toont het tegendeel ook niet aan. Meer nog, frappant genoeg denkt u dat het logo 'CPI' dat links bovenaan op de door u voorgelegde prints uit dit videofragment staat, afkomstig is van de Tv-zender waarop het feest zou zijn uitgezonden (CGVS II, p. 5), terwijl 'CPI' in deze meer dan waarschijnlijk staat voor Komalah - Communist Party of Iran waarvoor deze afkorting gebruikt wordt.

Gelet op deze bevindingen over uw ongeloofwaardig engagement en uw zeer beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Bovendien is het voor hen onmogelijk om alles en iedereen in het buitenland te monitoren. Aangezien uw activiteiten zich louter beperkten tot aanwezig zijn, kan niet ingezien worden waarom u wel in het vizier van de autoriteiten gekomen zou zijn.”

2.3.4.8. Inzake de hierboven nog niet besproken documenten die verzoeker heeft voorgelegd, voert hij in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing die handelen over deze documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

Waar verzoeker enkel kritiek uit op het feit dat inzake zijn documenten uit Griekenland wordt toegevoegd dat nergens uit blijkt dat hij daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wordt opgemerkt dat dit een overtollig motief is en dat verzoeker geen kritiek uit op het hoofdmotief in dit verband, namelijk dat de Griekse documenten aantonen dat hij in Griekenland heeft verbleven maar dat dit bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen.

2.3.4.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat een oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt, noch het feit dat verzoeker een actief engagement heeft voor de Koerdische zaak in België en Nederland, en zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET